

CONNECTION
FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Să nu greșești

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

*Pentru fratele meu Richard din Gloucester, Anglia;
pentru fratele meu David din Brecon, Țara Galilor;
pentru fratele meu Andrew din Sheffield, Anglia; și
pentru prietenul meu Jack Hutcheson din Penicuik, Scoția*

UNU

Aflaseră despre el în iulie și fuseseră înnebuniți de furie toată luna august. Încercaseră să-lucidă în septembrie. Mult prea devreme însă. Nu erau pregătiți. Încercarea fusese un eșec. Ar fi putut fi un dezastru, dar, de fapt, ceea ce se întâmplase fusese un miracol. *Pentru că nimeni nu observase.*

Folosiseră metoda lor obișnuită ca să treacă de pază și se plasaseră la treizeci de metri de locul în care vorbea. Utilizaseră un amortizor și rataseră doar cu doi centimetri. Probabil că glonțul îi trecuse la mică distanță pe deasupra capului. Poate chiar *prin păr*, pentru că el ridicase imediat mâna să și-l așeze, ca și cum ar fi fost deranjat de o adiere de vânt. Revăzuseră imaginile de nenumărate ori după aceea, la televizor. Ridicase mâna și își aranjase părul. Nimic altceva. După care își continuase discursul, fără să-și dea seama de nimic, deoarece, prin definiție, un glonț tras dintr-o armă cu amortizor este prea rapid ca să fie văzut și prea silențios ca să fie auzit. Așa că glonțul zburase mai departe. Fără să-l nimerască pe niciunul dintre cei care stăteau în spatele lui. Fără să atingă niciun obstacol, fără să lovească nicio clădire. Zburase mai

departe, în linie dreaptă, până când își consumase energia și fusese doborât de gravitație, undeva, în depărtare, unde nu era nimic altceva decât iarbă. Niciun răspuns. Nicio reacție. *Nimeni nu observase*. Ca și cum acel glonț n-ar fi fost tras niciodată. Și nici nu au mai tras altul. Erau prea șocați.

Deci, un eșec, dar și un miracol. Și o lecție. Își petrecuseră luna octombrie comportându-se ca niște adevărați profesioniști, luând-o de la capăt, calmându-se, gândind, învățând, pregătindu-se pentru a doua tentativă. Avea să fie mai bună, plănuită cu grijă și executată corect, bazată pe tehnică și finețe și susținută de o frică teribilă. O tentativă onorabilă. O tentativă *creativă*. Și, mai ales, o tentativă care n-avea să mai fie o ratare.

Apoi a venit noiembrie și regulile s-au schimbat total.

Ceașca lui Reacher era goală, dar caldă încă. O ridică de pe farfurioară și o înclină, privind cum zațul de pe fundul ei se scurgea spre el, lent și maroniu, ca mărul dintr-un râu.

— Când trebuie executată operațiunea? întrebă el.

— Cât mai curând posibil, răspunse ea.

Reacher aprobă dând din cap. Se strecură afară din separeu și se ridică.

— Te sun peste zece zile, spuse.

— Ca să-mi comunic decizia?

El clătină din cap.

— Ca să-ți spun cum a mers.

— *Voi ști cum a mers.*

— OK. Atunci, ca să-ți spun unde să-mi trimiți banii.

Femeia închise ochii și zâmbi. El îi aruncă o privire.

— Credeai c-o să refuz?

Ea deschise ochii.

— Credeam c-o să fii ceva mai greu de convins.

Reacher ridică din umeri.

— Așa cum ți-a spus și Joe, îmi plac la nebunie provocările. De obicei, Joe avea dreptate în chestii de genul acesta. Avea dreptate în legătură cu multe chestii.

— Atunci, nu știu ce-aș mai putea să spun. Poate doar să-ți mulțumesc.

Reacher nu răspunse. Vru să plece, dar ea se ridică în picioare, chiar lângă el, și îl opri. Urmă o pauză stânjenitoare. Rămaseră câteva clipe față în față, ținându-se pe loc de masa dintre ei. Femeia îi întinse mâna și el i-o strânse. Ea i-o reținu o fracțiune de secundă prea mult, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Avea buzele moi. Atingerea lor îl arse ca o mică descărcare electrică.

— O strângere de mână nu este suficientă, spuse ea. Ai acceptat să o faci pentru noi.

Se opri, apoi adăugă:

— Și n-a lipsit mult să-mi fii cumnat.

Reacher nu spuse nimic. Se mulțumi să încline capul, apoi plecă de la masă și aruncă o ultimă privire în spate. Urcă scările și ieși în stradă. Parfumul femeii stăruia încă pe mâna lui. O luă spre cabaret și le lăsă prietenilor săi un bilețel, în cabină. Apoi porni spre autostradă, având în față zece zile întregi în care să-și dea seama cum ar putea să ucidă persoana aflată pe locul al patrulea în clasamentul celor mai bine protejați oameni de pe planetă.

Totul începuse cu opt ore înainte, astfel: șefa de echipă M.E. Froelich venise la muncă în acea dimineață de luni — la treisprezece zile după alegeri, cu o oră

înaintea celei de-a doua ședințe strategice, la șapte zile după ce fusese folosit prima dată cuvântul *asasinat* — și luă decizia finală. Porni în căutarea superiorului ei direct și îl găsi în secretariatul din fața biroului său, evident cu intenția de a discuta cu altcineva și evident grăbit. Avea un dosar sub braț, și pe față o expresie clară care spunea: *Nu te apropia!* Dar ea inspiră adânc și îi dădu de înțeles că trebuia să discute cu el chiar în clipa aceea. Și, bineînțeles, neoficial, în particular. Așa că bărbatul se opri o clipă, după care se întoarse brusc și intră înapoi în biroul lui. O lăsă să intre după el și închise ușa, destul de încet ca să dea o senzație ușor confidențială acelei discuții neprogramate, dar și cu destulă fermitate ca ea să înțeleagă clar că era iritat de faptul că îi întrerupsese programul. Era un simplu clinchet al ivărului ușii, dar și un mesaj inconfundabil, stabilit clar în limbajul ierarhiilor de peste tot: *Ar fi bine să nu mă faci să-mi pierd timpul cu chestia asta.*

Bărbatul era un veteran cu douăzeci și cinci de ani de muncă la activ, aflat în perioada de dinaintea pensionării, la cincizeci și ceva de ani, ultimul ecou al vremurilor vechi. Era încă înalt, încă destul de suplu și athletic, dar alba rapid și se înmuia în locurile nepotrivite. Numele său era Stuyvesant. Ca numele ultimului guvernator din New Amsterdam, explica atunci când era întrebat cum se scria numele lui. Apoi, adaptându-se la lumea modernă, spunea: la fel ca țigările. Purta zilnic costume Brooks Brothers, fără excepție, dar era considerat capabil de flexibilitate în ceea ce privește tactica. Iar cel mai bun lucru era faptul că nu dăduse niciodată greș. Niciodată, deși lucra în domeniu de mult timp și avusese parte de doza lui de situații dificile. Însă nu înregistrase eșecuri

și nu avusese nici ghinioane. În consecință, în calculul nemilos al organizațiilor de pretutindeni, era considerat omul cel mai potrivit pentru care să lucrezi.

— Pari cam agitată, zise el.

— Chiar sunt, puțin, replică Froelich.

Biroul lui era mic și liniștit, cu mobilă puțină și foarte curat. Pereții erau vopsiți într-un alb strălucitor și luminați cu halogen. Exista și o fereastră, cu draperii albe verticale, pe jumătate închise, ascunzând vremea întunecată de afară.

— De ce ești agitată? întrebă el.

— Am nevoie de permisiunea dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Pentru ceva ce vreau să încerc, zise ea.

Era cu douăzeci de ani mai tânără decât Stuyvesant, având fix treizeci și cinci de ani. Era destul de înaltă, dar nu excesiv. Poate cu maximum cinci centimetri mai înaltă decât media americancelor din generația ei, dar inteligența, energia și vitalitatea pe care le radia eliminau cuvântul „medie” din caracterizare. Avea o siluetă zveltă, dar în același timp musculoasă, cu o strălucire a pielii și a ochilor care o făcea să pară athletică. Părul tuns scurt era blond și cam nepieptănat. Lăsa impresia că se îmbrăcase pe fugă, după un duș rapid imediat ce câștigase o medalie de aur la Olimpiadă, unde jucase un rol crucial într-un sport de echipă. Ca și cum nu ar fi fost mare lucru, ca și cum ar fi vrut să iasă de pe stadion înainte ca reporterii de televiziune să termine cu colegii ei de echipă și să ajungă la ea. Părea o persoană foarte competentă, dar și foarte modestă.

— La ce fel de ceva te referi? întrebă Stuyvesant, răsucindu-se și punând dosarul pe birou.

Acesta era mare, cu un blat dintr-un material compozit. Mobila din jur era modernă, sofisticată, curățată și lustruită obsesiv, ca un obiect de artă. Era renumit pentru faptul că-și ținea biroul complet gol. Un obicei care crea impresia de eficiență extremă.

— Vreau s-o facă cineva din afară, zise Froelich.

Stuyvesant plasă dosarul exact pe colțul biroului și își trecu degetele pe muchia lungă a acestuia, apoi pe cea de lângă ea, ca și cum ar fi verificat dacă unghiul era perfect.

— Crezi că e o idee bună? întrebă el.

Froelich nu spuse nimic.

— Presupun că te-ai gândit la cineva? întrebă el.

— Am un candidat excelent.

— Cine?

Froelich clătină din cap.

— N-ar trebui să cunoașteți amănunte, spuse ea. E mai bine așa.

— Individul a fost recomandat?

— Poate că e o femeie.

Stuyvesant dădu aprobator din cap. *Lumea modernă.*

— *Persoana* la care te-ai gândit are recomandări?

— Da, de la o sursă excelentă.

— Din interior?

— Da, a confirmat din nou Froelich.

— Atunci, am redus deja cercul „suspecților“.

— Nu, în prezent sursa nu mai este din interior.

Stuyvesant se întoarse din nou și mută dosarul paralel cu latura lungă a biroului, apoi din nou paralel cu latura îngustă.

— Dă-mi voie s-o fac pe avocatul diavolului, spuse el. Te-am promovat în urmă cu patru luni. Patru luni înseamnă o perioadă lungă. Faptul că acum ai ales să aduci

pe cineva din exterior poate părea semnul unei anumite lipse de încredere în tine, nu? Ești de acord?

— Nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru asta.

— Poate că ar trebui, zise Stuyvesant. Nu are cu ce să-ți strice. Șase inși râvneau postul tău. Așa că, dacă faci chestia asta și răsuflă ceva, o să ai probleme mari. Șase vulturi îți vor murmura tot restul carierei tale: *ți-am spus eu*. Pentru că ai început să-ți pui la îndoială propriile capacități.

— Dacă punem așa problema, chiar *trebuie* să mă îndoiesc de propriile capacități. Așa cred.

— Crezi?

— Nu. Știu sigur. Nu văd alternativa.

Stuyvesant nu spuse nimic.

— Nici mie nu-mi face plăcere, continuă Froelich. Credeți-mă. Dar mă gândesc că treaba asta *trebuie* făcută. Și că este responsabilitatea mea să iau această decizie.

În birou se lăsă tăcerea. Stuyvesant nu zicea nimic.

— Atunci, îmi aprobați operațiunea? întrebă Froelich.

Stuyvesant ridică din umeri.

— Nici n-ar fi trebuit să-mi ceri voie. Ar fi trebuit să-i dai drumul și s-o faci.

— Nu e stilul meu, zise Froelich.

— Atunci, nu mai discuta cu nimeni. Și nu pune nimic pe hârtie.

— Nici n-aveam de gând. Asta ar compromite eficiența.

Stuyvesant aprobă vag, dând din cap. Apoi, ca un adevărat birocrat, trecu la cea mai importantă întrebare dintre toate.

— Cât ne va costa această persoană?

— Nu prea mult, zise Froelich. Poate chiar nimic. Poate doar cheltuielile. Avem un oarecare istoric comun. Teoretic. De un anumit gen.

— Asta poate să-ți blocheze cariera. Nu vei mai fi promovată.

— Alternativa *ar pune capăt* carierei mele.

— Tu ai fost alegerea mea, zise Stuyvesant. Eu te-am sprijinit. Prin urmare, orice te afectează pe tine mă afectează și pe mine.

— Înțeleg asta, domnule.

— Atunci, inspiră adânc și numără până la zece. Apoi, spune-mi că este cu adevărat necesar.

Froelich aprobă dând din cap, inspiră adânc și rămase tăcută zece sau unsprezece secunde.

— Este cu adevărat necesar.

Stuyvesant ridică dosarul.

— OK, fă-o! zise el.

Froelich se apucă de treabă imediat după ședința strategică, devenind brusc conștientă că, de fapt, *execuția* era partea cea mai grea. Cererea permisiunii păruse la început un fel de obstacol pe care-l catalogase în gând drept partea cea mai dificilă a întregului proiect. Dar acum i se părea că fusese o nimica toată, în comparație cu atingerea efectivă a țintei sale. Nu avea decât un nume de familie și o biografie sumară, care putea să fie sau nu exactă, și actualizată cu opt ani în urmă. Asta dacă își amintea corect detaliile care îi fuseseră menționate întâmplător, în glumă, în toiul nopții, de iubitul ei, într-o discuție târzie, înainte să adoarmă. Nici măcar nu era sigură că fusese foarte atentă. Așa că hotărî să nu se bazeze pe acele detalii, ci doar pe nume.

Îl scrisese cu litere mari pe o coală de hârtie galbenă. Asta îi aduse în minte o mulțime de amintiri. Unele rele, majoritatea bune. Se uită lung la el, apoi îl tăie

cu o linie și în locul lui scrisese *SUBNEC*. Asta avea să o ajute să se concentreze, pentru că făcea ca totul să pară impersonal. O făcea să revină la rutină, la instruirea de bază. Un *subiect necunoscut* era o persoană care trebuia identificată și localizată. Asta era tot, nimic în plus, nimic în minus.

Principalul ei avantaj operațional era computerul. Avea acces la mai multe baze de date decât un cetățean obișnuit. *SUBNEC* era militar, era sigură de asta, așa că începu cu baza de date a Centrului Național al Dosarelor Personalului Militar. Era compilat în St. Louis, Missouri, și conținea practic toate persoanele, bărbați și femei, care serviseră în uniforma militară americană, indiferent de loc și de timp. Tastă numele de familie și așteptă, iar software-ul de căutare răspunse cu numai trei nume. Pe unul îl elimină imediat, din cauza prenumelui. *Știu sigur că nu poate fi el, nu-i așa?* Pe un altul îl elimină din cauza datei de naștere. *E cu o generație mai în vârstă.* Așa că *SUBNEC* trebuia să fie al treilea. Nu exista altă posibilitate. Privi fix numele întreg timp de o secundă, după care copie data nașterii și numărul asigurării sociale pe coala ei galbenă. Apoi, atinse tasta pentru detalii și introduse parola. Imaginea de pe ecran dispăru, fiind înlocuită de o prezentare succintă a carierei.

Vești proaste. *SUBNEC* nu mai era militar. Prezentarea succintă a carierei lui se termina brusc cu cinci ani în urmă, cu o lăsare la vatră onorabilă, după treisprezece ani de serviciu militar. Gradul final era de maior. Erau listate trei medalii, printre care Silver Star și Purple Heart. Citi cuvintele elogioase și își notă detaliile, după care trase o linie pe foaia galbenă, ca să marcheze sfârșitul unei ere și începutul alteia. Apoi continuă.

Următorul pas logic era să caute în Indexul Persoanelor Decedate al Asigurărilor Sociale. *Instructajul de bază*. Nu are niciun rost să încerci să dai de cineva deja mort. Introduse numărul și își dădu seama că aștepta cu sufletul la gură. Dar căutarea nu dădu niciun rezultat. *SUBNEC* era încă în viață, cel puțin din câte știa guvernul. Următorul pas era să caute în Centrul Național de Informații privind Infracțiunile. *Din nou instructajul de bază*. Nu are rost să încerci să înrolezi pe cineva care se află în închisoare, de exemplu, deși ei i se părea asta total improbabil, în cazul acestui *SUBNEC*. Dar nu se știe niciodată. Există o linie fină de demarcație la anumite tipuri de personalitate. Baza de date a CNII era întotdeauna lentă, așa că băgă în sertare bucățelele de hârtie adunate și apoi plecă din birou să-și mai ia o cană de cafea. Când se întoarse, pe ecran o aștepta o notificare prin care era informată că nu exista nicio arestare sau condamnare. Plus o notă scurtă, în care se spunea că *SUBNEC* avea un fișier în baza de date a FBI-ului. *Interesant*. Închise CNII și intră direct în baza de date respectivă. Găsi fișierul, dar nu reuși să-l deschidă. Însă știa suficient de multe despre sistemul de clasificare al Biroului ca să poată decoda simbolurile din capul paginii. Era un simplu fișier narativ, inactiv. Nimic mai mult. *SUBNEC* nu era un fugar, nu era dat în urmărire, nu intrase în niciun fel de belea la acel moment.

Notă totul pe hârtie și apoi intră în baza de date națională a Serviciului de Circulație. *Alte vești proaste*. *SUBNEC* nu avea permis de conducere. *Ceea ce era foarte ciudat*. Și presupunea multă bătaie de cap. Pentru că absența unui permis de conducere însemna că nu erau atașate nicio fotografie și nicio adresă curentă. Intră în

computerul Administrației Veteranilor din Chicago. Căută după nume, grad și număr. Căutările nu dădură niciun rezultat. *SUBNEC* nu primea beneficii federale și nu furnizase nicio adresă de contact. *De ce nu? Unde naiba ești?* Se întoarse la Asigurările Sociale și ceru înregistrări ale contribuțiilor. Nu existau. *SUBNEC* nu mai fusese angajat de când părăsise armata. Cel puțin, nu legal. Încercă și la IRS, pentru confirmare. Aceeași poveste. În ultimii cinci ani, *SUBNEC* nu plătitise niciun impozit. Nici măcar nu era înregistrat.

OK, să trecem la lucruri serioase. Se îndreptă pe scaun și ieși de pe site-urile guvernamentale. Activă un software ilicit, care o introduse direct în lumea secretă a industriei bancare. În mod normal, nu ar fi trebuit să folosească software-ul în acel scop. De fapt, în niciun scop. Era o încălcare evidentă a protocolului oficial. Dar nu se aștepta să primească vreă răsplată pentru asta. În schimb, se aștepta să obțină un rezultat. Dacă *SUBNEC* avea măcar un cont, oriunde în cele cincizeci de state, acesta avea să apară. Chiar și un umil cont curent. Chiar și unul gol sau abandonat. Știa că existau o mulțime de oameni care se descurcau fără conturi în bancă, dar instinctul îi spunea că *SUBNEC* nu era unul dintre aceștia. Nu un fost maior în Armata Statelor Unite. Și medaliat, pe deasupra.

Introduse de două ori numărul asigurării sociale, o dată în câmpul destinat lui și o dată în câmpul în care se cerea identitatea plătitorului de impozite. Introduse și numele. Apoi apăsa tasta *căutare*.

La trei sute de kilometri depărtare, Jack Reacher se înfioră de frig. La mijlocul lui noiembrie, Atlantic City nu era cel mai cald loc de pe pământ. Nici pe departe. Vântul

care bătea dinspre ocean aducea cu el destulă sare pentru ca totul să fie în permanență umed și lipicios. Sufla în rafale, ridicând praful în jur și lipindu-i pantalonii de picioare. Cu cinci zile în urmă se afla în Los Angeles și era aproape sigur că ar fi trebuit să rămână acolo. Acum, era aproape sigur că ar fi trebuit să se întoarcă acolo. Sudul Californiei era un loc foarte atrăgător în noiembrie. Aerul era cald, iar briza oceanului o mângâiere blândă și înmiresmată, nu niște rafale neconținute de frig înțepător și sărat. Ar fi trebuit să se întoarcă acolo. Trebuia să plece undeva, *oriunde*, asta era al naibii de sigur.

Sau, poate, trebuia să stea pe loc, așa cum fusese rugat, dar să-și cumpere un palton.

Se întorsese în est cu o negresă bătrână și cu fratele ei. Făcuse autostopul, pornind din L.A. spre est, ca să arunce o privire, o zi numai, prin Deșertul Mojave. Cei doi bătrâni îl luaseră într-un Buick Roadmaster antic. Remarcase un microfon și un sistem audio primitiv, precum și o claviatură Yamaha în cutie, printre valizele din spate, iar bătrâna îi spusese că era cântăreață și că se îndreptau spre Atlantic City, pentru un scurt popas. Îi mai spusese că fratele ei o acompania la claviatură și conducea mașina, dar îl atenționă că acesta nu era prea vorbăreț și nici cine știe ce șofer, iar Roadmasterul nu mai era cine știe ce mașină. Totul era perfect adevărat. Bătrânul rămase tăcut și, pe parcursul primilor zece kilometri, se aflară de câteva ori în pericol de moarte. Bătrâna începu să cânte, ca să se calmeze. Fredonă câteva măsuri din piesa lui Dawn Penn, *You Don't Love Me*, iar Reacher se hotărî imediat să meargă cu ea până în est, doar ca să o mai asculte. Se oferă să preia el volanul mașinii. Femeia continuă să cânte. Avea acel gen de voce dulce de fumătoare, care ar

fi putut să o transforme într-un superstar al blues-ului cu ceva timp în urmă. Doar că, probabil, se aflase de prea multe ori în locul nepotrivit, așa că asta nu se întâmplase niciodată. Mașina veche îl obliga să se lupte cu volanul, se auzeau tot felul de țăcănituri și șuierături de la motorul V-8 greoi, iar la aproape optzeci de kilometri la oră, toate zgomotele se armonizau și sunau ca o muzică de fundal. Radioul era slab și prindea o succesiune nesfârșită de posturi locale de radio, cam douăzeci de minute fiecare. Bătrâna fredona melodiile de la radio, iar bătrânul rămase complet tăcut și dormi aproape tot drumul pe bancheta din spate. Reacher conduse optsprezece ore pe zi, timp de trei zile, și ajunse în New Jersey cu sentimentul că fusese într-o vacanță.

Reședința era un salon de mâna a cincea, la opt cvartale de promenadă, iar managerul nu era genul în care să ai încredere că va respecta un contract. Așa că Reacher începu să numere clienții și să calculeze numerarul care trebuia să apară în plicul de încasări de la sfârșitul săptămânii. Făcu asta la modul cel mai vizibil și observă că managerul se arăta din ce în ce mai deranjat de atitudinea lui. Tipul începu să dea niște telefoane codificate scurte, ținându-și mâna așa încât să mascheze receptorul, fără să-și îndepărteze nicio clipă privirea de la fața lui Reacher. Acesta îi răspunse cu o privire la fel de fixă și cu un zâmbet rece, și rămase pe loc. Asistă la toate cele trei spectacole, un weekend întreg, dar apoi începu să devină neliniștit. Și să-i fie frig. În minte îi suna cântecul trupei The Mamas and the Papas, *I'd be safe and warm, if I was in L.A.*¹ Așa că luni dimineață era

¹ „Mi-ar fi cald și bine dacă aș fi în L.A.” (N.t.)